

Sự Thật Ừ?

Contents

Sự Thật Ừ?	1
1. Chương 1: Gặp Gỡ	1
2. Chương 2: Làm Quen	3
3. Chương 3: Tình Ý	5
4. Chương 4: Hảo ~ ~ Rất Hợp Ý Ta!	6
5. Chương 5: Từ Từ Bồi Đáp	9
6. Chương 6: Kết Hôn	11
7. Chương 7: (h)	13
8. Chương 8: Hạnh Phúc	14
9. Chương 9: Kết	16

Sự Thật Ừ?

Giới thiệu

Tiểu Vân không hiểu nguyên nhân gì mà lão thiên lại để cho cô xuyên không về cổ đại. Tới một thời đại khác, Tiểu Vân

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/su-that-u>

1. Chương 1: Gặp Gỡ

Trong văn phòng kế toán Công ty X, một cô gái có mái tóc dài đen mượt dài đến tận eo, làn da trắng hồng, khuôn mặt với những đường nét đầy đặn quyến rũ của cô gái tuổi 25, thân hình cân đối được tôn lên bởi chiếc váy công sở ôm sát.

Chị trưởng phòng gọi:” Sổ sách tháng trước em đã tổng hợp xong chưa, trước giờ cơm trưa gửi cho chị.”

Một tiếng “ạ!” mang theo chút mệt mỏi, uể oải, cùng với đó là khuôn mặt đang vui vào màn hình máy tính từ từ ngẩng lên, không ai khác đó chính là Tiểu Vân.

Tiểu Vân từ lúc sinh ra đã bị mẹ bỏ rơi trước cửa Cô nhi Viện An Phúc, may nhờ được các sư cô trong viện chăm sóc và cho đi học, đến hết năm 12 cô nhận được học bổng để học tiếp lên đại học, dọn ra ở kí túc xá của trường đại học, sau khi tốt nghiệp thì xin vào công ty X làm việc đã được 2 năm, thuê được một phòng nhỏ và sống một mình.

Cuộc sống của cô luôn là những chuỗi ngày với những việc lặp đi lặp lại, bởi vì mô cô từ nhỏ nên cô không muốn tiếp xúc và kết bạn với nhiều người, đa phần cô đều sống cô độc, mọi việc đều tự mình làm.

Đôi lúc cô cũng mong muốn có được một cuộc sống khác hơn, nhiều màu sắc hơn, nhưng cô không dám cũng bởi vì mặc cảm thân thể của mình.

Một đêm nọ, cô mơ thấy một giấc mơ kì lạ, trong mơ cô thấy mình mặc đồ giống trong các phim cổ trang, bên cạnh cô là một chàng thiếu niên tầm 22 tuổi, khôi ngô tuấn tú, với nụ cười nửa có nửa không, khoẻ môi mấp máy như đang nói gì đó với cô nhưng cô không nghe được.

Khi tiếng chuông báo thức vang lên cũng là lúc cô giật mình khỏi giấc mơ, cô nghĩ có lẽ là do cô đã xem phim cổ trang nhiều quá nên mới mơ như vậy. Rồi cô đi rửa mặt, thay quần áo, và đi làm như mọi ngày.

Sáng hôm nay ra khỏi nhà trời mưa bay bay, do cô lười không che ô nên khi đến công ty người cô đã ẩm ẩm, cộng thêm ngồi trong phòng lạnh hàn giờ, người cô đã hơi rung, thỉnh thoảng ắc xì vài cái.

Một đồng nghiệp nói: "Vân à em xem uống thuốc vào nhé, không khéo bị cảm lạnh cho xem!"

Tiểu Vân: "vâng em biết rồi ạ, lát về em mua."

Về đến nhà, một bên tay cô là hộp cơm, một bên là vài liều thuốc mua được ở trên đường, ăn cơm uống thuốc xong, cô đi tắm và lên giường ngủ.

Trong lúc đang mê man nửa tỉnh nửa mơ Tiểu Vân cảm thấy cơ thể cô vừa đi xuyên qua một nơi nào đó rất âm u, đen tối và lạnh lẽo. Cô chợt cảm thấy cơ thể tiếp đất một cách mạnh mẽ, vì đau quá nên Tiểu Vân đã bất tỉnh nhân sự.

"Thiếu gia, trời sắp có tuyết ngài đừng ra ngoài, nguy hiểm lắm."

"Mặc kệ ta, ở trong phủ hoài ta sẽ đóng mốc chết mất!" nói xong câu đó, Nam Anh xoay người lên ngựa và lao đi về hướng khu rừng ở phía Nam, nghe nói lúc này ở đó có một loài hoa rất đẹp đang nở.

Cậu vì hiếu kì, cũng vì không muốn ở trong phủ nhàm chán cả ngày, nhưng sau khi đi vòng quanh một lượt trong khu rừng, cậu chẳng thấy được hoa đâu.

"Quái lạ, chẳng lẽ người dân trong thành đồn nhầm!" vừa lúc cậu định quay mặt đi thì, "Bùm" một phát, một vật thể lao xuống, may mà cậu né được, đến khi quay đầu nhìn lại thì thấy rõ vật thể khi nãy là một cô gái, cậu bèn tiến lại gần quan sát.

Vừa nhìn rõ cậu nhíu mày "Cô nương này là ai mà cách ăn mặc lại kì lạ và thiếu vải đến vậy!". Do lần đầu thấy được da thịt con gái, nên mặt cậu đỏ hết cả lên, đắn đo không biết nên cứu cô hay để cô như vậy ở đây.

Sau một hồi cậu quyết định lay Tiểu Vân dậy "Này cô nương, tỉnh lại đi!" vừa nói cậu vừa dùng tay nhẹ nhàng lay lay vai cô.

Tiểu Vân cơ thể đang đau nhứt, kèm theo bị lay tới lay lui, lại nghe được tiếng có người nào đó gọi mình, cô cố gắng mở mắt ra nhưng chỉ hé được một tí thì ngất luôn.

Quách Nam Anh không biết làm sao bèn dùng áo choàng của mình bao lấy người cô từ đầu đến chân, thoát nhìn như một cái bao, sau đó mới đem cô lên ngựa và cưỡi ngựa chạy thẳng về phủ.

"Chuẩn bị cho ta một căn phòng, lau dọn sạch sẽ, chuẩn bị thêm một bộ chăn gối mới cho ta!" vừa về đến cổng cậu đã nói một tràng khiến bọn hạ nhân lúng túng không biết thiếu gì mình vừa ra ngoài về sau lại bảo họ chuẩn bị gian phòng, nghĩ thì nghĩ vậy nhưng họ cũng không dám chậm trễ.

Sau khi phòng đã chuẩn bị xong Nam Anh bế Tiểu Vân vào phòng và nhẹ nhàng đặt cô lên giường, dặn dò bọn hạ nhân không có lệnh của hắn thì không được vào trong, trước khi đi còn nhìn trộm gương mặt nhỏ nhắn trong áo choàng, nở nụ cười hài lòng rồi mới bỏ ra ngoài, khép cửa lại.

Cậu không ngờ lần này ra ngoài lại mang về được cô nương xinh đẹp đến vậy, nhất định phải khiến cô ấy thành của mình mới được.

Quách gia là một trong những gia đình giàu có nhất thành Thuỷ Mộc, ngoài Quách Nam Anh trong nhà còn có một huynh trưởng là Quách Nam Thành, một muội muội là Quách Hồng Ngọc, và sau cùng là một tiểu đệ vừa lên 10 tuổi tên là Quách Nam Danh. Đại ca thì đã có vợ, muội muội cũng đã có chỗ dựa, trong nhà chỉ còn hán đã 22 tuổi nhưng vẫn chưa chịu kết hôn. Do gia đình hán cũng không coi trọng việc môn đăng hộ đối, chỉ thuận theo ước muốn của con cái, nhưng phụ mẫu hán vì lo không biết hán có mắc bệnh gì không mà đến tuổi này vẫn không ưng một mối nào. Còn về phần hán không phải vì hán không

muốn cưới vợ nhưng vì những cô gái trong thành không hợp với sở thích của hắn. Nay không hiểu sao, vừa nhìn thấy cô nương mà hắn đã cứu về thì hắn đã xác định sẽ cưới cô về làm vợ.

Hai ngày sau, sau khi đã nằm ngủ mê man, Tiểu Vân đã tỉnh lại, mở mắt nhìn quanh khắp phòng, trong lòng cô hiện lên suy nghĩ, đây là đâu, căn phòng này có vẻ rất cổ, đồ dùng nhìn rất giống trong bộ phim cổ trang cô đã xem trong phim. Nhìn lại bên cạnh giường mình có một cặp mắt đen sáng, đang nhìn cô chăm chăm, trên môi còn hiện lên nụ cười sáng lạng, cô nhìn lại mình đúng là bộ đầm ngủ màu hồng nhạt 2 dây ngang đầu gối, mà cô đã mặc ngủ khi còn ở hiện tại, cô vội vàng lấy chăn che chắn cơ thể mình trước cặp mắt nhìn cô không rời đó.

“ Anh, anh là ai, bắt tôi đến đây có ý đồ gì hả?” mặt cô đỏ ửng, nước mắt ứa ra như chực khóc, nhìn người con trai trước mặt với cặp mắt dò xét.

“ Ta là Quách Nam Anh, đây là Quách gia, và đích chính lại là ta cứu nàng chứ không phải là bắt nàng!” Nam Anh khó hiểu nhìn cô.

“Anh nói gì, cái gì Quách gia, vậy đây rốt cuộc là khách sạn hay khu du lịch sinh thái hay nhà hoang nào hả!” dừng lại một chút cô nói tiếp “ Tôi không có tiền, cũng không có thân nhân, anh bắt tôi không có đem tiền chuộc cho anh đâu!”.

“Nàng nói gì ta nghe không hiểu nào là khách sạn, nào là cái gì du lịch, cái gì nhà hoang?” “ Đây là nhà ta, thành Thủy Mộc, triều đại Vinh Thế, và ta cũng không hiểu nàng nói bắt cóc nghĩa là sao cả?”.

Nghe xong những gì hắn nói, Tiểu Vân đã định hình lại, thì ra cô đã xuyên qua một triều đại không rõ là thời kì nào, không rõ là lịch sử của nước nào, và càng không rõ lí do vì sao cô đã xuyên qua. Những ngày tháng kế tiếp cô sống tiếp thế nào đây, một tá câu hỏi hiện lên trong đầu cô

2. Chương 2: Làm Quen

Sau n phút trôi qua...

“Nàng có nghe rõ ta nói gì không thế?” hồi lâu nhìn Tiểu Vân mặt cứ đờ ra, chẳng có biểu cảm gì, Quách Nam Anh không kiên nhẫn, dùng tay búng vào mũi cô.(tác giả “Bạo lực! Bạo lực mà!!!).

“Ui ui!” bị cái búng của Nam Anh làm cho hoàn hồn, cô rốt cuộc cũng không biết mình đang mơ hay là sự thật, dùng tát mạnh lên mặt mình, “ A đau quá!” cô nói thầm trong lòng “đau như vậy thì không thể là mơ rồi!”, cô vò đầu, bứt tóc đủ thứ hành động mà lọt vào mắt của Quách Nam Anh lại trở thành hành động kì quái.

Không chịu nổi nhìn cô như vậy, cậu chủ động đứng lên, muốn để cho cô có một không gian riêng tư, trước khi đi không quên nói “ Nàng cứ từ từ, bình tĩnh nghĩ ngơi trước đi đã, hôm khác ta sẽ đến thăm nàng.”

“A, rốt cuộc phải làm sao bây giờ, làm sao để trở về đây?” nghĩ đến những chuyện xuyên không mà mình đã đọc được, nữ chính người ta xuyên đến thời không khác còn có cái tiều nuối, còn nhớ gia đình, người thân, còn mình chẳng còn ai cả, nếu vậy sống lại nơi này hay trở về cũng không có gì khác nhau.

Nếu đã như vậy, thì thích ứng với thời đại này thôi,” Tiểu Vân à, Tiểu Vân, mày sẽ sống tốt thôi, cố lên, cố lên!” sau khi hét lên to như vậy lại xuất hiện một âm thanh khác to hơn, mà âm thanh đó hình như xuất phát từ bụng mình thì phải.

Vừa nghĩ không biết làm sao để lấp đầy được cái bụng đang kêu lên như trống của mình, thì đã có hai tiểu tỷ nữ bê trên tay một bộ dụng cụ dùng để vệ sinh, tắm rửa vào, một bên là mâm cơm thịnh soạn, toả hương thơm ngát,”ọt ọt ọt” bụng à mày ngoan một chút đừng làm tao mất mặt chứ.

Không được cho dù có đói đến đâu cũng phải đi tắm trước đã, không thể để bộ dạng như thế này mãi được.

Xem ra các bước từ rửa mặt vệ sinh răng miệng tương đối giống với thời nay, chỉ có điều chưa có kem đánh răng, cái gì tự làm được mình nên tự làm đi thôi.

Ngược lại các tỳ nữ thấy cô như vậy thì lại sợ bị thiếu gia nhà mình trách mắng, nên mặt cứ lúc xanh lúc trắng, nhìn chằm chằm vào cô.

Sau khi tắm xong, đây là cái loại quần áo gì đây chứ, sao mặc mãi chả được vậy nè, đành chịu vậy, phải nhờ hai này làm giúp vậy “ Hai em có thể giúp ta mặc được không?”. Hai tỳ nữ nghe vậy liền vội vàng chạy đến giúp cô, không dám chậm trễ một giây nào. “ôi, chỗ đó dừng!.... Để ta tự làm, tự làm được...” thật là ngại chết ta mà, từ nhỏ đến giờ chưa từng có ai chạm vào người như thế cả.

“Cuối cùng cũng được ăn rồi đói chết ta mất thôi...” sau một hồi hì hục chiến đấu, các món ăn trên bàn đều đã được cô cho vào bụng sạch sẽ, lúc này cô với vỗ vỗ lên cái bụng không thể căng hơn của mình cười một cách hài lòng. “Xem ra ở đây không phải là không tốt nha, nếu lúc nào cũng được người cho ăn miễn phí như vậy thì thật là...” nói nữa chừng còn không quên cười gian một cái.

Còn hai tỳ nữ chứng kiến cảnh tượng ăn uống không thể thô bạo hơn của cô, thì trán đã túa ra không ít mồ hôi, không hiểu thiếu gia nhà họ nghĩ gì mà lại đem một cô nương như vậy về phủ, đồ ăn trong phủ sớm muộn gì cũng bị cô ăn hết cho mà xem. Hai tỳ nữ nhìn nhau thở dài. Đợi cô ăn xong hai người dọn dẹp tất cả và lui ra ngoài.

Ăn no xong, cô lên giường ngồi nghỉ, “Giờ mình làm sao để hiểu về nơi này đây, muốn sống ở đây ít nhất cũng phải biết rõ về nó mới được chứ!”, nghĩ rồi cô hé cửa nhìn ra ngoài, đây là một trang viên riêng thì phải, nhìn xung quanh rất ít người qua lại, đa số đều là tỳ nữ và nha đình, muốn kím một người để hỏi cũng khó, dường như tất cả họ đều rất bận rộn.

Đi quanh đây xem thế nào đã, mình đi thế này chắc không ai nhận ra mình không phải người trong phủ đâu nhỉ, ít nhiều cũng đã đến đây rồi, không chừng còn phải định cư ở đây, nên đi khảo sát một chút vậy.

Nói vậy, sau khi đi vòng quanh hết chỗ này đến chỗ khác trong Quách gia, Tiểu Vân phát hiện ra mình không còn nhớ đường về nữa.

Đây là chỗ nào vậy chứ, làm sao đây, chỗ này rộng cuộc là rộng đến cỡ nào vậy, đi cả nửa ngày rồi vẫn chưa hết. Ở đây có người, hay đến hỏi xem sao, mà chỗ mình ở là tên gì ấy nhỉ, cái gì Uyển quên rồi, mặc kệ cứ hỏi trước đã.

Càng đi đến gần mới nhìn rõ, thì ra là tên hôm trước mình gặp khi tỉnh lại, hấn ở đây sao?

Cùng lúc đó Quách Nam Anh từ xa đi đến.

“Là nàng thật sao, ta còn tưởng mình nhìn nhầm, nhanh như vậy đã nhớ ta rồi sao?” hấn cười “ Ta đã nói ngày khác sẽ ghé thăm nàng mà nàng không cần phải tìm ta như vậy, sao nàng đến được đây, có phải là rất vất vả không?” lại cười “ Hey~~! Khó trách nàng được, ta biết ta rất đẹp, rất cuốn hút, cô gái nào đã gặp ta một lần liền si mê, nhớ nhung ta ngay mà!” lần này hấn cười đến mức miệng sắp té ra.

Hấn ta bị sao thế nhỉ, chấp mạch à, hay là bệnh ảo tưởng nhan sắc vậy, nhìn thì không đến nỗi tệ nhưng cũng đâu đến mức kia, hey

người mẫu nam sáu múi cơ bắp cuộn cuộn còn chưa tự tin như hấn nữa là, nhìn xem chẳng qua hấn chỉ là có trắng một chút, mũi cao một chút, môi gợi cảm một chút, mắt sáng một chút, vai rộng một chút, thân hình đẹp một chút, nói tóm lại cũng chỉ là một chút thôi mà. (chị hai à bao nhiêu cái một chút đó nhiều người muốn còn chả có đấy!!!).

“Sao nàng không nói gì thế?”

Mãi lo đánh giá hấn mà quên mất mục đích mình đến đây, “ Ta không đến đây tìm người, chỉ là đi dạo một chút, không ngờ phủ nhà người lại rộng như vậy, không may mà lạc đến đây thôi, giờ người có thể chỉ cho ta trở lại chỗ ta ở được không?”.

“ Dĩ nhiên rồi, ta sẽ đưa nàng đi” không quên nháy mắt một cái rất gian, đưa tay ra nắm lấy tay Tiểu Vân “ Nào chúng ta đi thôi!”.

“Này, này, ta không nói là cần người đi cùng mà,.....” “ Tên kia sao người dám nắm tay ta hả, muốn xâm xõ ta à?” cô nói như hét vào mặt hắn, nhìn Quách Nam Anh trừng trừng, tên này không những mắc bệnh ảo tưởng, mà còn thích xâm xõ người khác nữa, đối tượng nguy hiểm nên bảo trì khoảng cách thôi.

Mặc cho Tiểu Vân dùng sức rút tay khỏi tay hắn, nhưng hắn vẫn cứ khư khư nắm chặt tay và kéo cô đi cùng mình, hắn cười nhẹ “ Nàng là của ta, muốn làm gì nàng có quyền phản kháng sao?”.

Hắn vừa nãy nói gì nhỉ, có phải mình nghe không rõ không, ai là của hắn, là mình sao, càng nghĩ mặt càng đỏ ra, lúc cô đang nghĩ đã bị Quách Nam Anh lôi đi ra khỏi viện của hắn.

Chợt thấy có điều gì không đúng, là gì nhỉ, đúng rồi tay mình vẫn bị hắn nắm, A điên chết ta mà.

“Này buông tay ta ra!”.

“Không buông!”.

“Buông ra ngay!”.

“Không bao giờ!”.

...

Cứ như vậy lặp lại cho đến khi về tới viện mà cô ở. (Hai người này.... Aizzzz).

3. Chương 3: Tình Ý

“Hai người chuẩn bị đi, hôm nay ta sẽ dùng bữa ở đây.” cầm luôn tay Tiểu Vân vào phòng, hắn dặn dò hai tỷ nữ, rồi quay sang nhìn Tiểu Vân cười như thách thức cô.

“Này ai cho người ở đây ăn cơm.” quên mất đây là địa bàn của hắn, aiz... Mất mặt, mất mặt quá đi mất.

“Phủ này của nhà ta muốn ăn ở đâu, nàng quản được sao?”.

“Ta...” tên chết bầm này, đúng là phạm ăn nhờ ở đậu không thể nói được gì, coi như nhường hắn lần này, chờ đây, sẽ có ngày ta cho người biết tay. Nói thì nói vậy nhưng mặt cô vẫn đỏ bừng bừng vì tức giận.

Hắn nhìn mặt cô đỏ như vậy thì rất mắc cười, nhưng biết nếu hắn còn cười nữa thì cô sẽ giận thật mất, cô nương này ban đầu nhìn thấy cô, có cảm tình với cô cũng là vì gương mặt lẫn vóc dáng nhìn qua đều khiến người ta nhớ mãi, hôm nay lại thấy được tính tình của cô lại cực kì đáng yêu, đúng như ý muốn hắn, xem ra không thể cô lọt khỏi tay hắn được rồi.

Chợt cảm thấy có ánh mắt nhìn như muốn nấu chín mình, cô khẽ rung mình một cái, không biết rằng mình đã trở thành con mồi của ai kia ngắm trúng.

Cơm đã được dọn lên, Tiểu Vân bắt đầu ăn hết món này đến món khác. Phải công nhận là đồ ăn cổ đại này thực sự rất ngon, quái lạ tên này không phải nói là muốn ăn cơm sao, sao hắn lại cứ ngồi đờ ra nhìn mình thế nhỉ, mặt mình dính cơm sao. Cô khó hiểu nhìn Quách Nam Anh.

“Này người không ăn sao?”

“Có, ta có ăn mà, người cứ ăn đi đừng để ý ta.” hắn cười ngốc.

Cô lắc đầu đúng là hết nói nổi mà.

“Aiz no quá đi mất!” cô đi đi lại lại vài vòng, vừa đi vừa xoa cái bụng căng tròn của mình.

“Này, cơm cũng đã ăn xong rồi người con ở đây làm gì nữa?”.

“Ha ha, ta muốn ở thêm bao lâu thì ở bấy lâu thôi.” “ Mà này nàng vẫn chưa nói cho ta biết nàng từ đâu đến, và tại sao lại xuất hiện trong rừng, lại rơi từ trên trời xuống vậy?”.

“ A, ta từ hiện đại đến, số nhà XXX đường X của thành phố XX, ta là đang ngủ, nhưng không hiểu sao lại tỉnh lại ở nơi này.” cô không nhớ rằng chuyện mình đang nói đối với hắn mà nói là chuyện không thể tin cũng như không thể hiểu nổi.

“ Nàng nói chỗ nàng ở là chỗ nào, ta chưa từng nghe qua nơi nào có tên gọi như thế cả, có phải là một nước ở phương Tây không?”. Mặt khó hiểu nhìn nàng.

Mặt Tiểu Vân đầy vạch đen, còn nghe được như có một bầy quạ vừa bay ngang qua, đành cười trừ, “ Đúng vậy nha, là ở phương Tây...”.

“Nhưng bây giờ ta cũng không có chỗ nào để đi cả, người có thể hay không cho ta ở lại trong phủ, muốn ta làm gì ta cũng sẽ làm cho người,ta nói người biết ta cái gì cũng biết làm.”

“Um...! Để nàng ở lại cũng được, chỉ cần nàng đáp ứng ta một điều kiện, chỉ cần nghe theo mọi lời ta nói, không được cãi lệnh ta, nàng sẽ không cần làm người hầu trong phủ ta.”.

“Chỉ vậy thôi à, dĩ nhiên là được, người nói gì ra sẽ nghe đó.” cứ nghĩ là mình được hỏi, cô cười hí hửng, nhưng lại không nhìn thấy được nụ cười gian của kẻ đối diện cô.

“Bây giờ nàng cứ ở lại nghỉ ngơi đi, trong phủ này nàng có thể đi tham quan mọi nơi, trừ ra khỏi phủ, nếu để ta không tìm được nàng thì đừng nghĩ đến chuyện có cơm ăn, nàng nhớ chứ?”.

“Ta hiểu mà.” tên đáng chết dám lấy miếng ăn ra uy hiếp ta.

“Giờ ta có việc cần xử lý, nàng ở đây có gì không hiểu có thể hỏi bọn tỳ nữ, cần cứ gọi bọn họ dắt nàng đi dạo.” nói rồi lấy tay vuốt tóc nàng đầy lưu luyến, rồi mới rời đi.

“Hắn... Vừa rồi hắn đã làm gì vậy?” có chút chưa thể tiêu hoá nổi hành động vừa rồi của thiếu gia nọ.

“Hey~~ không nghĩ nữa, lên giường ngủ một giấc thôi, suốt ngày nay đi nhiều đến nổi chân muốn rớt ra ngoài luôn rồi.” (không thể tin được, mới vừa ăn xong chị đã đi ngủ nha ~ ~!).

“aiz, không biết nàng ấy có gì mà lại làm mình mong nhớ đến vậy nhỉ?” cố lắc lắc đầu, mong sẽ xua đi được hình ảnh người con gái luôn xuất hiện trong đầu hắn mấy hôm nay.

“Nhị đệ, đệ đang nói gì một mình vậy, có phải đã si mê cô nương nào rồi không, để ta nói nương dám hỏi cho đệ nhé?” nói với giọng trêu chọc.

“Đại ca, đệ mới không có như vậy, cũng chưa đến lúc, không khéo lại làm cho người ta chạy mất.” nói xong hắn cũng cười đến miệng muốn té đến mang tai.

“Xem ra ta sắp được diện kiến em dâu rồi nhỉ, có phải là rất xuất chúng, hay là tuyệt đại mỹ nhân đây!”.

“Ca không cần lo nhiều đến vậy, lo nương tử của ca là được rồi.”.

“Ta có phải giết dành gì của đệ đâu, mà lại bày cái mặt thối ra với ta, xem ra lâu ngày không dạy dỗ đệ càng ngày càng không biết phép tắc, hôm nay ta sẽ cho đệ biết tay!”.

“Ca có bản lĩnh thì lại đây nào, ai sợ ai còn chưa biết.”

“Hảo, đệ to gan thật, xem ra một thời gian võ công có tăng lên một bậc.”

“Không phải chỉ là một bậc, đệ sẽ để ca thua tâm phục khẩu phục.”

Hai huynh đệ nhà họ cứ đánh nhau mãi không ngừng vẫn chưa phân được thắng bại.

4. Chương 4: Hảo ~ ~ Rất Hợp Ý Ta!

Nàng cứ nhiên lại ngủ một giấc ngon lành, cũng không có gặp ác mộng như lúc ở hiện đại, phải chăng nơi này mới là nơi dành cho nàng, vừa thức dậy vẫn chưa bước xuống giường nhưng nàng lại nghĩ vu vơ như

vậy.

“Tiểu thư, người đã thức chưa, bọn nô tì vào giúp người chuẩn bị.”

“A... Dậy rồi dậy rồi, các người vào đi.” cho dù không phải là lần đầu, nhưng sao vẫn cảm thấy không quen nổi với việc được người khác hầu hạ như vậy, Aiz

.

Sau khi được hai tỳ nữ chuẩn bị đầu tóc, mặc quần áo cho xong, Tiểu Vân nhìn vào gương tự khen mình thật sự quá đẹp, hôm nay nàng mặc là một bộ y phục màu ngọc bích, tay áo xoè ra nhẹ nhàng bay bay trong gió, thắt lưng là một sợi dây vải phía trên có đính vài hạt đá lấp lánh, nhìn qua càng tôn lên dáng người tuyệt đẹp của nàng.

“Không ngờ mình cũng có thể mặc được những bộ y phục đẹp đến thế này a!” xoay vài vòng trước gương, cô cười xinh đẹp như một bông hoa.

Ngồi vào bàn điểm tâm đã được hai người hầu chuẩn bị trước, các món đều ngon chỉ nhìn thôi cũng làm cho người ta cảm thấy bụng réo lên ầm ỉ nha, thật đúng là nhà giàu có khác.

Ăn bữa sáng xong xuôi cô không nhờ hai người hầu dẫn đi dạo mà tự mình nói muốn tự đi tham quan cho nhớ được đường đi ở nơi này, thấy vậy hai tỳ nữ mặt khó xử nhưng cũng không dám ngăn cản nên đành thuận theo ý để cô đi một mình.

“Woa... Không khí trong lành thật thoải mái nha, cái đình hóng mát này cũng thật là đẹp, ai có ý muốn xây dựng ngôi đình này cũng thật là biết hưởng thụ.” cô tự mình đi dạo cũng không biết lúc nào lại đi đến ngôi đình mà Quách phu nhân (cũng tức là mẫu thân của Quách Nam Anh) ưa thích nhất đặt biệt cho người thiết kế và xây nên.

Quách phu nhân như thường lệ sáng nào cũng sẽ ra đây hóng mát, bà đem theo 4 tỳ nữ, từ đằng xa bà đã thấy một cô nương đang ngồi ở trong đình, phải nói là con và con gái của bà không mấy khi đến nơi này, không biết vị cô nương kia là ai, vừa nghĩ bà vừa đi lại gần ngôi đình cho đến khi bước hẳn vào đình.

Mãi mê ngắm cảnh, đến khi cảm giác được có người đến cô mới quay đầu lại, trước mặt cô là một phu nhân nhìn cách ăn mặc và trang điểm tuy có lộng lẫy nhưng không tục tĩu vẫn tôn lên được sự trang nhã cùng thanh lịch.

Trong lúc cô thầm đánh giá bà thì bà cũng đang đánh giá vị cô nương trước mặt mình, rõ là không phải người hầu trong phủ, bà cũng chưa từng gặp qua, nhưng cô nương này dung mạo rất xinh đẹp, người ngoài nhìn vào lập tức có thiện cảm với cô ngay. Vừa nhìn thôi bà đã ngầm trúng cô làm vợ cho con trai thứ hai của mình rồi, mặc dù trước đó Quách Nam Anh vẫn chưa nói gì với người nhà của mình về việc đem cô vào ở trong phủ.

“Tiểu nữ chào phu nhân, thật ra tiểu nữ là không cố tính vào đình của phu nhân mà không xin phép trước đâu ạ, chỉ qua là tiểu nữ đi dạo trong phủ vô tình đi ngang qua thấy nơi này quá đẹp, kìm lòng không được mới bước vào đây, hy vọng là không mạo phạm đến phu nhân người.” vị phu nhân này nhìn qua chắc là người tốt không đến nỗi đuổi mình đi vì việc này đi, mình vẫn đang ở nhờ nhà người ta, xem ra sau này đi lại phải cẩn thận hơn mới được.

“Ta có nói là sẽ trách phạt cô nương sao, ta nhìn qua là người rất hung dữ sao, sẽ vì chuyện như vậy mà la mắng người sao, cô nương cô yên tâm đi ta đây chỉ là muốn biết cô nương là ai, sao lại vào được trong phủ nhà ta.” bà cười phúc hậu nhìn cười, người bà toát ra khí chất chân thật, tạo cảm giác gần gũi với người đối diện bà.

“Tiểu nữ là được Quách thiếu gia cứu về, do Tiểu nữ không còn nơi nương tựa nên đã được thiếu gia cho ở lại trong phủ.”

“Cô nương tên gì, bao nhiêu tuổi, gia đình còn những ai, đã lập gia đình hay đã có ý trung nhân chưa, với Quách thiếu gia cô nói là Đại thiếu gia hay Nhị thiếu gia?”.

“Tiểu nữ tên Tiểu Vân, năm nay đã 25 tuổi, ba mẹ đều đã qua đời khi tiểu nữ còn rất nhỏ, hiện tại vẫn còn sống độc thân, tiểu nữ không biết là Đại thiếu gia hay Nhị thiếu gia chỉ biết là người đó tên Quách Nam

Anh.”oa trả lời xong một loại câu hỏi của vị phu nhân này nghe qua như hỏi khẩu cung nghi phạm vậy, liệu mình có bị xem là tên lừa đảo mà giải lên quan phủ không, ta đây vẫn còn ham sống lắm nha.

Tên nhóc này cũng thật có bản lĩnh nha, chân chừ đến giờ này chưa chịu để mắt đến bất kỳ cô gái nào trong thành thì ra là để tìm được một cô nương xinh đẹp lại đáng yêu đến như vậy a, nhưng không biết cô nương này có đồng ý làm nương tử nó không đây xem ra ta không giữ một chút thủ đoạn thì không được rồi.

“ Nhị thiếu gia cho cô nương ở lại đây mà không có điều kiện gì sao, ta thì thấy không thể dễ dàng như vậy nha, ta chính là mẫu thân của hần, ta có một điều kiện nếu cô muốn ở lại đây thì phải đáp ứng với ta, gã cho Nam Anh nhà chúng ta làm nương tử, cô nương thấy sao nào?”.

A mẹ con nhà họ Quách ai cũng thích ra điều kiện hết vậy, điều kiện của hần còn dễ dàng mà chấp nhận được, còn của mẹ hần thì sao lại khó đến vậy a, làm nương tử hần đâu phải một mình nàng đồng ý là được, nếu như hần không thích mình thì biết làm sao đây, thật ra chỉ gặp qua vài lần nhưng mình cũng cảm tình với hần.

“Phu nhân tiểu nữ e là nếu tiểu nữ có ưng thuận thì về phía Nhị thiếu gia chưa chắc gì cũng thuận theo, như vậy chẳng phải sẽ ép buộc thiếu gia sao.” khê cần môi bày ra nét mặt uỷ khuất.

“Nha đầu con yên tâm chỉ cần con đồng ý, về phần con của ta cứ để ta lo liệu, con đâu như người ta thật rất vừa ý, tuy tuổi người có lớn hơn hần nhưng nhìn người vẫn là rất vừa mắt không hề có điểm nào làm ta chê được, nhà ta cũng không chấp nhận chuyện gia thế, về sau cứ coi đây là nhà mẹ đẻ của người là được, nào lại đây gọi ta một tiếng mẫu thân xem nào!”.

“ Mẫu.... Mẫu thân” hai tiếng mà có lẽ đời này nằm mơ cô cũng không nghĩ là mình sẽ được gọi, không kiềm được cảm xúc cô ôm chặt Quách phu nhân, cảm giác gần gũi lạ lẫm lần đầu cô được nhận.

“Ngoan về sau có ta rồi ta sẽ bảo vệ con, không để con chịu ức hiếp kể cả là tiểu tử con ta cũng vậy!”.

Cùng lúc đó Quách Nam Anh nghĩ không nên giấu mẫu thân mình chuyện này mãi, ít ra anh cũng cần được sự ưng thuận của mẫu thân, sau đó mới nghĩ cách khiến cho cô ngoan ngoãn một lòng mà ở lại bên cạnh hần, làm vợ hần, và dĩ nhiên là phải sinh cho hần vài đứa trẻ trắng trẻo mập mạp nữa chứ, mới nghĩ thôi đã khiến hần cười đến không khép được miệng.

Vừa đi qua bắt gặp được cảnh mẫu thân hần đang ôm nàng vỗ về, nên biết rằng hần chưa từng nói qua với mẫu thân cái gì cả, liệu có phải hần đã bỏ lỡ một chuyện gì đó hay không, vừa khó hiểu vừa đi đến gần hai người.

“Mẫu thân, người và nàng ấy sao lại...”.

Tiểu Vân lúc này mới rời khỏi lòng bà, viền mắt vẫn còn ửng đỏ lên vì những cảm xúc khi nãy, chợt nhìn thấy Quách Nam Anh không khỏi có chút áy náy, không biết mình như vậy có cản trở hần với người hần yêu hay không.

“Tiểu tử thôi con cũng có mắt chọn đấy chứ, không hổ danh là con của ta.” bà cười đắc ý.

“Người nói vậy là thế nào, con vẫn chưa hiểu được ý của người, con đây vốn định đến nói với mẫu thân về chuyện của Tiểu Vân, chẳng lẽ người đã biết hết rồi sao?” mặt khó hiểu nhìn mẫu thân, lại nhìn sang Tiểu Vân đang một mặt áy náy.

“ Con không cần nói nữa ta đã tự mình xem xét qua rồi, đứa con dâu này ta ưng chắc rồi, con không được cãi lời ta, ta sẽ xem ngày tốt để tiến hành hôn lễ cho hai con.” bà nói với vẻ mặt cương quyết.

“ Tiến hành hôn lễ!” hai người không hẹn mà cùng đồng thanh nói lớn lặp lại lời mà Quách phu nhân nói.

Không phải nhanh vậy chứ cô chỉ nói là đồng ý để có thời gian suy xét phương án khác, cô cũng không muốn ép buộc người khác nha, huấn hồ cô đối với hần chẳng qua cũng chỉ là có chút cảm tình mà thôi vẫn chưa xác định là có yêu hay không, làm hôn lễ như vậy liệu có sớm quá không, nên nhớ đây là chuyện trọng đại cả đời của cô nha, không thể cứ như vậy mà làm được.

Bên này Quách thiếu gia nọ cũng đang rất rối về quyết định của mẫu thân mình, nữ nhân này tuy hần cũng có phần thích muốn cô có thể làm vợ mình, nhưng hần cũng chưa xác định rõ là mình có thật sự muốn như

vậy hay không, bởi vì truyền thống nhà hán xưa nay mỗi nam nhân chỉ cưới một người vợ mà thôi.

“Đúng vậy, lời ta đã quyết các con cứ như vậy mà thuận theo, không bàn cãi gì nữa hết, ta mệt rồi ta về nghỉ trước.” nói rồi bà thông thả bước đi, để lại hai kẻ gốc đứng mãi ở nơi đó.

5. Chương 5: Từ Từ Bồi Đáp

Này những câu lúc này phu nhân nói là có ý gì đây?” trán cô như có ngàn vạch đen.

“Nàng hỏi ta ta biết hỏi ai đây!” cười như không nhìn Tiểu Vân, nếu như mẫu thân đã như vậy thì cứ thuận theo ý người, huống hồ ta cũng có chút thích nàng ấy, tình cảm cứ từ từ bồi đắp vậy.

Quách Nam Anh vừa cười vừa bước đi thông thả trong hoa viên.

“Ta thật sự phải gả cho người sao, người không nghĩ ta sẽ không thích hợp với người sao?” không nghĩ đến lúc cô quay mặt lại hán đã đi cách xa cô, mặt đen lại cô vội vàng đuổi theo hán.

“Này người đứng lại cho ta, ta nói người không việc gì tại sao phải đi nhanh như vậy chứ, làm ta đuổi theo người mệt chết đi được!”

Quách Nam Anh như không nghe những gì cô nói vẫn cứ như vậy bước đi không nhanh không chậm nhưng là do chân hán quá dài nên đi một bước bằng cô đi hai bước.

“Này tên chết tiệt nhà người có đứng lại không hả, mau trả lời ta.” Tiểu Vân trợn mắt, phùng má lên, liều mạng nắm lấy tay áo của Quách Nam Anh.

Cuối cùng cậu cũng chịu dừng bước nhưng không phải là dừng lại để trả lời câu hỏi của ai kia, mà cậu trực tiếp nhắc bổng cái người đang không ngừng bắt anh trả lời câu hỏi, vác cô lên vai, đem thẳng về viện chỗ cô ở.

“Ta nghĩ là nàng đi dạo nhiều rồi, chắc hán bây giờ cũng đói bụng rồi chứ, ta mang nàng về ăn cơm, rồi sau đó nàng muốn biết cái gì ta sẽ nhiệt tình giải đáp cho nàng nha!” trên gương mặt cậu bây giờ không có vẻ gì là nghiêm túc cả, không biết là có mục đích gì đây.

Người kia đang đuổi theo bỗng nhiên bị nhắc bổng vác lên vai, tức thời không kịp phản ứng mặt vẫn dờ ra, đến khi nhận thức được điều bất thường thì đã bị vác đi một đoạn khá xa, xung quanh đường đi đến đâu người hầu trong phủ đều cung kính gọi hán một câu Nhị thiếu gia, nhưng không tránh khỏi là ai cũng dùng cặp mắt kì lạ liếc nhìn cô và hán, khiến cô xấu hổ đến mặt đỏ bừng, không ngừng kêu hán thả cô xuống nhưng cô có kêu bao nhiêu cũng vô dụng, vì thiếu gia nọ căn bản là cố tình không để ý đến lời cô vẫn cứ vác cô đi hiên ngang.

Đi đến một khúc ngoặt thì gặp một người nọ hình như là quen biết với cậu đang nói chuyện với một người khác, nhìn thấy cậu đi qua thì liền đi qua có lẽ là rất thân, nhưng căn bản mấy hôm nay cô chỉ gặp Nam Anh, người hầu trong phủ, gần đây nhất là là Phu nhân nên không biết người kia là ai, nhìn qua là một người đang ông dáng vẻ có lẽ là một người còn khá trẻ, chắc không lớn hơn Nam Anh bao nhiêu tuổi, nét mặt ôn hoà, nhìn có cảm giác dễ gần, cô mãi đánh giá người nọ nên không nhận ra được cô đã không còn bị vác trên vai nữa.

Thấy cô ngậy người ra Quách Nam Anh đành ho nhẹ “Đây là Đại Ca của ta nàng chào hỏi một chút đi” mặt hán có chút biểu cảm khó chịu.

“A, chào Đại thiếu gia, tôi là Tiểu Vân thật ngại quá đã thất lễ rồi.” nhờ sự nhắc nhở của cậu cô mới nhận ra là mình đã thất lễ mãi đánh giá người trước mặt mà quên bèn đi phải chào hỏi người khác.

“Không sao, không sao, cô nương hán là người mà Nhị đệ ta mang về đúng không, cô tên Tiểu Vân à một cái tên rất đẹp... Ta tên là Quách Nam Thành sau này cứ theo Nhị đệ gọi ta một tiếng Đại ca là được.” cười ôn hoà nhìn cô.

Quách Nam Thành ghé vào tai nói nhỏ với Quách Nam Anh “ Đệ cũng khá lắm, không ngờ tìm được một cô nương xinh đẹp như vậy nha, nếu nhà ta cho nạp thiếp ta nhất định sẽ giành với đệ nha.” còn không quên cười không đứng đắn.

Tuy biết rằng đại ca thật ra chỉ là nói đùa, vì hắn biết đại ca rất yêu đại tẩu của hắn, nhưng không hiểu sao nghe những lời đó hắn vẫn cảm thấy khó chịu trong lòng, cộng với khi này nhìn thấy cô nhìn đại ca của hắn không rời mắt, chẳng lẽ cô thật sự là thích đại ca hắn sao?

“ Chào hỏi bây nhiêu được rồi, Đệ và nàng ấy có việc đi trước.” một mực lôi kéo Tiểu Vân bước nhanh về trước.

Nhìn đệ đệ mình ghen thành như vậy, Quách Nam Thành không khỏi lắc đầu cười, chẳng qua chỉ là đùa hắn một chút, tên tiểu tử này xem ra đã động tâm thật rồi.

“ Nàng không lẽ đã thích đại ca của ta sao, ta nói cho nàng biết nhà ta xưa nay không cho cưới thiếp, đại ca ta vốn là người có vợ rồi, nàng đừng có để ý tới.” lúc này đã đi xa chỗ kia một đoạn rồi, nhưng qua giọng nói của hắn vẫn nghe ra sự khó chịu trong đó.

“ Người điên à! Ai nói là ta để ý hắn hả, ta chẳng qua chỉ nhìn xem hắn là ai thôi, ta mới không muốn làm thiếp cái gì đó của hắn, mà người sao lại khó chịu thế, ta chỉ là nhìn cũng không phải là người thích ta chứ?”.

“Bổn thiếu gia ta đây mới không cần khó chịu với nàng, còn thích nàng hay không do cũng là chuyện của ta, nàng hỏi làm gì chứ?” dừng lại một chút quay mặt lại nhìn cô, hai tay bắt lấy vai cô nói “ Nhân đây ta cũng nói cho nàng biết, đời này nàng chỉ có thể thích ta, yêu ta, và gã cho ta mà thôi, nên nàng cũng không cần nhìn hay đánh giá đàn ông khác quá nhiều làm gì nếu không ta sẽ...” nói đến đó lại ngưng.

“ Người sẽ như thế nào...” làm sao đây cô lại cảm thấy vui vì những lời của tên thiếu gia này nói vậy chứ.

“ Ta ta sẽ rất tức giận, nên nàng đừng làm vậy nữa có được không?” nhìn cô bằng ánh mắt chân thành.

“Được rồi ta đồng ý với người là được rồi chứ gì, cũng không cần dùng ánh mắt đó nhìn ta a,” không hiểu sao khi nghe vậy tim cô đã đập loạn, có cảm giác hai bên má giờ đang nóng lên.

“ Đến nơi rồi nàng mau vào nghỉ ngơi đi, ta có việc phải đi trước không cùng nàng dùng cơm được.” xoa đầu cô một cách nhẹ nhàng rồi mới rời đi.

Tiểu Vân chỉ biết nhìn theo bước chân của hắn xa dần, rồi một mình bước vào trong viện, không hiểu được, khi không có hắn bên cạnh lại cảm thấy mình thật cô đơn, lúc ở hiện đại một mình cô làm tất cả mọi thứ đều sẽ không có cảm giác như vậy, vậy mà khi đến đây lại sinh ra cảm giác dựa dẫm vào một người nhiều đến vậy, có phải hay không cô đã thực sự thích hắn rồi ư, nhìn sắc trời chắc cũng đã trưa rồi, cô vào trong nhờ người hầu chuẩn bị cho mình bữa trưa, không nhắc đến thì thôi nhắc đến đã thấy bụng đói cồn cào.

Bên này Quách Nam Anh nói có việc thật ra là đến gặp mẫu thân mình để bàn bạc kĩ càng hơn về chuyện của cậu với Tiểu Vân, nói thì nói như vậy nhưng cũng không thể làm quá gấp, sơ sài mà không chuẩn bị chu đáo được, đây là cậu lo cho Tiểu Vân ở nơi này không có người thân thích sẽ làm cho cô tuổi thân, nên phải nghĩ cách để bồi dưỡng tình cảm cho cô thân thuộc với nơi này, cam tâm tình nguyện xem nơi này là nhà mình, thật tâm cùng hắn gắn bó suốt đời này.

Không những thế cũng phải thông báo với Phụ thân và mọi người trong nhà về sự hiện diện của cô trong gia đình, để cho người hầu trong nhà cũng tôn trọng cô như tôn trọng hắn vậy.

“ Phụ thân, Mẫu thân hai người có trong đó trong đó không, con có chuyện cần thưa với hai người.”

“Vào đi con.”

“Con muốn nói với chúng ta chuyện gì.” Quách lão gia lên tiếng hỏi, còn Quách phu nhân vẫn lặng yên ngồi trên ghế nhìn con trai, bà cũng đoán được phần nào tiểu tử kia đến đây là có ý tứ gì, hành động cũng nhanh thật đấy.

“ Con đến là xin thưa một chuyện, cách đây không lâu con có gặp được một cô nương cô ấy gọi là Tiểu Vân, được biết nàng ấy đã không còn người thân nào khác trên đời, về phần con cũng có tình cảm với nàng ấy,

mong phụ thân và mẫu thân đồng ý cho con được cưới Tiểu Vân.”

Quách lão gia trầm tư một lúc, “Được nếu con đã có tình cảm thì ta đây cũng tác hợp cho con, nếu cô nương ấy đã không còn người thân thì tất cả mọi chuyện hỷ sự cứ để nhà ta lo liệu hết vậy, lâu nay ta cứ nghĩ tiểu tử ngươi có vấn đề gì về giới tính, nhưng nay ta mừng vì ngươi vẫn khỏe mạnh, vậy mới đúng là con trai của ta chứ.” cười to một cách thoải mái, cả khuôn mặt già nua như có một nguồn năng lượng tươi mới.

“Phụ thân người sao có thể nghĩ con trai mình như vậy bấy lâu nay chứ, con chẳng qua là chưa tìm được đôi tượng hợp ý mà thôi.”

“Nếu hai người đã ưng thuận thì mọi sự sau này con trông cậy hết vào hai người vậy con cáo lui trước.” nói rồi xoay người bước ra cửa.

“Nhà ta sắp có hỷ sự rồi, ta chờ đợi ngày tiểu tử này lấy vợ cũng đã chờ lâu lắm rồi.” hai ông bà nhìn nhau cười đến vui vẻ.

6. Chương 6: Kết Hôn

Hôn lễ của hai người được chuẩn bị rất nhanh chóng, có được tiến độ như vậy phải kể đến công sức của Quách lão phu nhân đã không kể ngày đêm đầu này thì đốc thúc đầu kia chỉ đạo, muốn mọi thứ phải thật hoàn mỹ và long trọng nhưng phải nhanh, do vậy ngày đại hôn đã định là 3 ngày nữa.

Còn về phần Tiểu Vân cô vẫn không thể tưởng tượng nổi là chuyện gì đang diễn ra, đây là hôn lễ của cô sao, sao cô không biết một thứ gì cả, cũng không cần chuẩn bị gì, công việc của cô mỗi ngày là ngồi trong phòng ăn, ngủ còn thời gian rảnh thì đi dạo, đến chiều lại phải nghe lời các nhũ mẫu tắm, đắp lên người đủ loại được liệu, nào đẹp da, nào mượt tóc, nào khiến cho cơ thể thơm mùi hoa cả ngày, đúng là cổ đại phiền phức, nếu như ở hiện đại chỉ cần dùng mỹ phẩm và nước hoa là đủ, không những vậy cô còn phải đến phòng may tốt nhất kinh thành để chuẩn bị bộ lễ phục cho mình.

Tất cả mọi chuyện làm cô không còn thời gian để suy nghĩ thì thời hạn ba ngày đã gần hết chỉ cần qua khỏi tối ngày hôm nay, sáng mai chính là ngày đại hôn của cô rồi, cô lên giường nhắm mắt lại quyết định để mặc cho số phận kể từ ngày mai tình huống như thế nào cô sẽ ứng phó theo như thế, còn hấn nếu hấn không yêu cô thì đành chấp nhận vậy, dù gì thì bấy lâu nay cô cũng chỉ có một mình, nay có được một chỗ cho cô nương thân còn có phụ mẫu đã là tốt lắm rồi.

Bên kia hấn cũng không phải là ngồi không suốt ngày hấn cũng bị kéo đi may y phục cưới, còn thêm lũ bằng hữu kéo hấn đi uống rượu nói là để làm lễ chúc mừng hấn rời xa cuộc sống độc thân chuẩn bị sống cuộc sống hôn nhân gò bó, còn nói là không lâu sau hấn sẽ biết khái niệm sự tử hà đông là như thế nào, thêm phần bọn họ không biết mặt nương tử của hấn nên cứ theo hỏi mãi xem nương tử của hấn có đẹp hay không, tính tình như thế nào, tất cả đều được hấn trả lời rằng đến ngày đó sẽ biết, nhưng nghe thì nghe vậy thôi bọn chúng quyết không bỏ ý định hỏi cho ra lẽ, hấn bị xoay đến chóng mặt nên đành quyết định ở trong nhà không ra đường nữa.

Đến tối hôm nay, hấn nằm trên giường cũng không yên cứ xoay đi xoay lại trần trọc mãi không ngủ, từ xưa giờ hấn cũng chưa từng yêu ai, chưa từng được ôm nữ nhân nào vòng lòng, không biết cảm giác có thể tử rồi sẽ như thế nào, còn nàng sẽ yêu hấn chứ, hấn cũng không biết, nhưng trong lòng hấn rõ ràng có cảm giác mong chờ, cộng với sự nôn nóng không thể tả, bây giờ hấn chỉ mong cho trời mau sáng mà thôi, hấn cứ như vậy đến gần sáng mới từ từ đi vào giấc ngủ, nhưng trên khoé miệng vẫn vương lại nụ cười.

Khi trời sáng trong phủ đã từng bùng tiếu pháo cùng nhạc hỷ, do cô không có người thân ở đây nên là lễ rước dâu được tiến hành ngay trong phủ, từ viện cô ở ra sảnh lớn trong phủ, dân làng trong kinh kéo đến nhìn xem hôn lễ làm cho không khí náo nhiệt, sôi nổi, khách được mời đến dự cũng là những người có địa vị cao trong kinh thành, không thiếu những quan lại cùng phú thương, trong những người nay cũng có những người muốn gả con gái của họ cho hấn nay đến dự mục đích của họ cũng là muốn xem xem Quách phủ rốt

cuộc cưới một cô nương như thế nào làm vợ cho hần, lúc nghe được nàng không có thân thể hiền hách cũng không phải là con của nhà giàu có gì, họ không khỏi có chút khó chấp nhận được, nhưng không chấp nhận thì đã sao họ đâu thay đổi được gì.

Tiểu Vân được mặc một bộ lễ phục màu đỏ đẹp rực rỡ trên thêu chỉ vàng lấp lánh, bộ y phục có phần áo ôm sát tôn lên đường nét quyến rũ của cơ thể nàng, bên ngoài khoác chiếc áo choàng có đuôi dài cũng là màu đỏ phía trên được đính thêm các loại đá lấp lánh, trên đầu đội một chiếc mũ phượng lông lấy, khuôn mặt được trang điểm tỉ mỉ càng làm nổi bật những đường nét xinh đẹp động lòng người của cô, sau cùng cô được nhũ mẫu trùm lên chiếc khăn màu đỏ phía trên nó được thêu hình tinh xảo.

Cô được hai nhũ mẫu dìu đi ra đến cửa đại sảnh, ở đó hần đang dùng ánh mắt chăm chú nhìn cô, hần không bỏ sót bước đi nào, hần gơ tay đón lấy bàn tay cô đặt lên tay hần, giây phút này có lẽ sẽ là giây phút hần cảm thấy mình hạnh phúc nhất từ trước đến nay, hần đỡ cô đi những bước còn lại đến trước mặt song thân của hần.

Trong lòng cô lúc bấy giờ cũng có một cảm xúc lâng lâng khó tả, bước theo hần từng bước, theo tiếng hô của người chủ hôn cô và hần cùng bái thiên địa xác định mối quan hệ giữa hai người, sau đó cô được đưa vào phòng hần, suốt đoạn đường đi tìm cô đập liên hồi, cô cực kì hồi hộp không phút nào yên, suy nghĩ không biết tối nay như thế nào, cô cũng chưa từng có kinh nghiệm yêu đương trước đây, đành ngồi chờ trong tâm trạng rối bời mà thôi.

Tuy ở ngoài sảnh đãi tiệc, tiếp đón quan khách, nhưng trong lòng ai đó cũng đang rộn ràng không ngừng, nhưng không thể bỏ ngang mà đi vào được, ngoài mặt tươi cười uống rượu cùng mọi người chỉ mong sao tiệc tan nhanh.

Đến cuối cùng người còn lại trong buổi tiệc cũng không còn bao nhiêu chủ yếu là đám bạn của hần, ba lần bốn lượt hần muốn vào tân phòng nhưng lũ bạn vẫn náo loạn, không ngừng kéo hần vào uống hết chén này đến chén khác đến lúc hần tưởng như mình sẽ ngủ tại bàn thì lũ bằng hữu mới nhặt lại được lương tâm đã đánh mất từ lâu.

Trong phòng cô ngồi đợi hần nhưng không biết là do mệt quá hay do suy nghĩ quá nhiều hay sao mà cô đã ngã vào giường ngủ từ lúc nào không hay, đến lúc hần vào phòng thì cũng không tốt hơn gì mấy, hần cũng đã không thể gượng được nữa, ngã vật ra giường ngủ không biết gì nữa rồi, đêm tân hôn của bọn họ đã trôi qua nhá vậy.

Buổi sáng ánh nắng rọi vào phòng đánh thức hai người đang ngủ say trên giường, hần thức trước cô một lúc nhưng không vội đánh thức cô mà nằm nhìn cô, đến khi cô mở mắt ra đập vào mắt cô là gương mặt của hần phóng đại gấp 10 lần.

“A... Người người tại sao lại ở đây.” tự dưng lại quên mất là mình và hần đã cưới nhau rồi, thật là xấu hổ quá mà, đồ của mình vẫn còn như tối qua chẳng lẽ giữa mình và hần ta chưa có chuyện gì sao, chẳng lẽ hần thực sự là mắc bệnh như lời đồn đại.

“Phòng ta, và nàng là nương tử của ta, đây là giường ta dĩ nhiên ta phải ở đây rồi.” nhìn nàng khó hiểu.

“À tối qua...”.

“Người không cần nói ta hiểu mà, ta sẽ không nói với ai, từ nay chúng ta sẽ là chị em tốt, ta không cười người đâu, chắc người đã phải chịu áp lực lắm.” vậy cũng tốt mình cũng không cần suy nghĩ nhiều.

“Sao ta làm chị em với nàng sao, nàng đang nghĩ ta đoạn tụ sao... Được ta sẽ cho nàng biết rốt cuộc ta có khả năng như thế nào.” nói câu cuối hần như muốn găm lên.

“Hôm nay không phải ngày đầu tiên ta làm dâu trong phủ sao, ta phải đi thỉnh an phụ mẫu đã chuyện này để sau đi.” tên này phát điên gì chứ ta đã để mặt mũi cho người rồi mà còn không chịu, mà lỡ như hần không đoạn tụ thì sao đây.

“Không cần ta có một chuyện cần chứng minh trước đã.” miệng nói nhưng tay không ngừng thao tác trên người nàng.

7. Chương 7: (h)

“ A... Người không thể... như vậy ah ~, ta chỉ nói ra sự thật mà thôi người cũng không cần giận quá mà ép mình làm như vậy với ta nha.”

“ Nếu nàng muốn ngày kia mới có thể xuống giường dâng trà cho phụ mẫu thì nàng cứ việc nói tiếp.” rốt cuộc điều gì đã làm nàng hiểu lầm hắn đến như vậy, nhưng dù sao hôm nay nàng cũng biết là hắn có làm được hay không.

“ Ta...” những lời nói còn lại của nàng đã bị nuốt chửng bởi nụ hôn cuồng nhiệt của hắn, đến khi nàng cảm thấy như mình không thể hô hấp được nữa hắn mới buông tha cho nàng chút không khí.

Giờ phút này trong đầu nàng đã không còn biết gì nữa chút lý trí cuối cùng đã bay mất cùng với nụ hôn của hắn, tất cả cử động của nàng chỉ có thể nương theo động tác của hắn mà pháp phồng lên xuống, khuôn mặt nàng giờ đã nóng đến mức có thể chiên trứng trên đó rồi.

“Người, người thật sự có thể, có thể?” nàng nói trong tiếng thở đứt quãng.

Hắn không nói giờ phút này chỉ còn dùng hành động để biểu đạt mà thôi, tay hắn đã nhuần nhuyễn loại bỏ hết những chương ngại vật giữa hai người, trước mắt hắn lộ ra thân hình đầy đặn quyến rũ của nàng, cộng với nước da trắng như tuyết giờ đây lại ửng lên những rặng hồng hồng, khuôn mặt nàng cũng đỏ không kém, đôi mắt nàng khép hờ đây tà mị khiến yết hầu hắn khô rát, trong người dâng lên một cổ khô nóng cần được giải tỏa ngay lập tức.

Không cần chờ đợi thêm nữa hắn bắt đầu hôn từ môi, cổ rồi đến xương quai xanh gợi cảm của nàng, hai tay không ngừng xoa nắn đôi gò mềm mại cao vút trước ngực nàng, môi hắn di chuyển từ từ bắt đầu ngoặm lấy một bên nhụy hoa của nàng chậm chậm mút vào, khiến nàng không kiềm được bật ra tiếng rên khe khẽ, để đầu lưỡi của mình rong chơi thỏa thích trên vùng đồi núi mềm mại kia mãi không rời.

“ Người... Đừng làm vậy ah, ta không chịu được như thế này!” cơ thể nàng không ngừng vặn vẹo, không chịu nổi những kích thích của hắn.

“ Sao, có phải thấy ta làm chưa đủ tốt không, ta sẽ cho nàng thêm nhiều điều thú vị nữa.” hắn nói với giọng điệu cợt nhả, đầy sức quyến rũ.

Rời đi khỏi nơi đó tay hắn bắt đầu thăm dò vùng đất giữa hai chân nàng nơi đó đã ẩm ướt từ lâu, cánh hoa rung rung như không chịu nổi kích thích của hắn, tay hắn bắt đầu luồn qua khe thăm dò hang động bên trong, nơi đây chặt chẽ mút lấy ngón tay hắn, làm hắn phải cố kiềm nén mới không điên cuồng muốn trực tiếp đi vào bên trong nàng, cuối người xuống nhìn vào vùng đất tuyệt mỹ trước mắt hắn đưa lưỡi mình thăm dò vào trong tách từng lớp cánh hoa ra à khuấy đảo.

Thời điểm hắn chạm vào nơi đó của nàng như có một luồng điện chạy dọc khắp thân làm nàng không ngừng rung rẩy, uốn éo, muốn có được nhiều hơn nữa từ hắn, nàng cảm nhận được cơ thể mình trống rỗng cần được lấp đầy ngay lập tức.

Sau một lúc giày xéo nơi đó của nàng đã ướt đầm nhưng tất cả hắn đã được hắn miệt mài hút lấy như mật ngọt, hắn cũng cảm nhận được lúc này nàng đã sẵn sàng đón nhận hắn đi vào nhưng hắn cố kiềm nén để khiêu khích sự chịu đựng của cả hắn và nàng.

“ Nói với ta nàng muốn ta!” lúc nói câu này mặt hắn đầy dụ dỗ.

“Người cho ta, cho ta...” nàng biết lúc này đã bị hắn dẫn dắt nhưng không thể không làm theo vì lí trí của nàng đã chạy đi mất rồi.

“ Gọi ta là phu quân của nàng, nàng chỉ là của mình ta, mãi mãi ở bên cạnh ta.”

“Phu quân ah

ta sắp không chịu nổi rồi.” nàng thở hổn hển khó khăn lắm mới nói được câu này vậy mà quý hôn đản kia còn không tha cho nàng.

“Tiểu bảo bối ngoan nói nàng là của ta, mãi mãi ở bên ta nào, rồi ta sẽ cho nàng thứ nàng muốn.” hần kê sát vật nóng bỏng lúc này đã sưng to của hần trước hang động của nàng.

“Được rồi ta nói, ta nói mà, đời này ta sẽ là của ngươi, ta sẽ không rời xa ngươi.”

Lúc này hần đã đẩy vật nóng bỏng của hần vào sâu trong nàng, rồi để yên đó để nàng thích nghi với sự có mặt của hần trong cơ thể nàng.

“Ah đau quá, ngươi nhẹ một chút.” nước mắt nàng lăn dài xuống bên khoé mắt.

“Ta sẽ nhẹ nhàng hơn.” hần nhẹ nhàng hôn lên mắt nàng như xoa dịu sự đau đớn của nàng, hần đâu biết lần đầu của nữ nhân sẽ đau đến như vậy.

Hần nhẹ nhàng luân động, ban đầu nhẹ nhàng sau đó nhanh dần, nhanh dần, tiến đến nơi sâu nhất của nàng.

Trong phòng vang lên tiếng rên rỉ cùng với tiếng thở gấp cộng thêm tiếng bì bạch vận động giữa cơ thể hai người trong phòng. Làm ngoài trời ánh mặt trời cũng phải躲 mặt nấp vào những đám mây.

Sau một hồi kích tình qua đi nàng nằm mềm nhũn trên người hần, điều hòa lại nhịp thở, chưa an ổn được bao lâu lại thấy như có cái gì chống đỡ cơ thể mình, chưa kịp nhảy ra xa thì đã bị hần lật lại đè xuống giường.

“Nương tử chúng ta làm thêm một lần nữa nha, ta thấy như vậy chưa đủ để thuyết phục nha.” mặt hần đầy nham hiểm.

“Ta nghĩ là đủ rồi không cần thêm nữa đâu, ta mệt chết đi được.”

“Ta mặc kệ!” thế là mặc dù nàng có ra sức phản kháng nhưng chỉ là vô dụng với hần, hần như không biết mệt, hết lần này đến lần khác đưa nàng lên tận mây cao.

Bên này hai lão già cũng tự nhận thức được là chuyện gì xảy ra làm còn dâu mới về không thể đến đây ra mắt được, đành nhìn nhau cười.

8. Chương 8: Hạnh Phúc

Khi hai người trong phòng kia tách nhau ra chuẩn bị ổn thỏa cũng đã là giữa trưa, sợ rằng giờ này hai người có đi gặp phụ mẫu thì đã đến giờ cả gia đình cùng nhau dùng bữa mất rồi, như thế cũng không sao một công đôi việc (T.T).

Trên bàn ăn, gương mặt của Quách lão gia và Quách lão phu nhân toàn là ý cười nồng đậm, nhìn con dâu và con trai mình chăm chú.

Tiểu Vân cảm giác mình như bị hai người nhìn xuyên qua mất thôi, xấu hổ ngay cả cổ cũng đã đỏ lên rồi, làm cô không thể tùy tiện ăn uống như trước đây nữa rồi, dù gì bây giờ cô cũng làm dâu, làm vợ tự nhận thấy mình nên ra vẻ đoan chính một chút, nhưng với ánh nhìn chăm chú kia thực sự làm người ta xấu hổ chết được mà.

Còn tên thiếu gia vừa có vợ nào đó lại bình chân như vại, như thể phụ mẫu nhìn một mình nàng chứ không phải nhìn hần vậy, không những thế trên mặt hần còn treo một biểu cảm hết sức thỏa mãn nữa chứ.

“Phụ thân, mẫu thân con thấy hai người cũng nên dùng bữa đi, nhìn chúng con như thế bụng cũng không thể lấp đầy được.” tên đó cuối cùng cũng nhặt được về chút lương tâm giải vây cho nàng.

“Hm, chúng ta vẫn đang ăn đấy chứ, chỉ là hai người già chúng ta đã chờ ngày được đón thê tử cho con lâu lắm rồi, nay mới không nén được vui mừng nhìn nhiều hơn một chút con cũng không mất miếng thịt nào.”

Quách lão gia nói với giọng nghe qua không hề cảm thấy chút ngượng ngùng nào khi bị con trai nói, nhưng thật ra bàn tay để dưới bàn của ông đang rung lên vì thẹn.

“Hai con cũng nhanh chóng cho hai người già chúng ta có cháu để ẵm bồng đi nào, để ta không phải bị Thím Trương cách vách suốt ngày sang khuyên bảo chúng ta chấp nhận bệnh tình của con đi.” Quách lão phu nhân nói như muốn găm lên vì sự uất ức của bà bấy lâu về đứa con quý tử này.

Quách Nam Anh và Tiểu Vân thức thời không nói gì, cúi mặt xuống chăm chú ăn.

Sau hôn lễ hai phu thê mới cưới Nam Anh và Tiểu Vân cùng nhau đi du sơn ngoạn thủy đây đó, dự tính là 10 ngày sau mới trở về, khi ở cửa tiễn hai người đi Quách lão phu nhân không quên nói “Đi chơi tốt, đem tin vui về cho ta càng tốt.” thật là người già chỉ có niềm vui như vậy thôi.

Hai người đi xe ngựa đến Thủy Bích là một nơi có núi non hữu tình, có bờ hồ nước xanh trong như ngọc, từng làn gió thổi qua còn mang theo mùi hương hoa của núi rừng, người trong thôn nơi đây chuyên nghề buôn bán phục vụ khách tham quan, tính tình của các tiểu thương hoà đồng thân thiện, hai phu thê họ và hai người nữa là gia đình chuyên đánh xe và một tỷ nữ để dành tìm được một quán trọ trong thành.

Qua hai ngày đường trên xe ngựa mặt dù có chuẩn bị đồ ăn đầy đủ, nhưng rung lắc suốt một chặng đường cũng làm cho cả người cô mỏi không chịu nổi nên họ quyết định sẽ ở trong quán trọ nghỉ một đêm sáng mai mới ra phố du ngoạn, Quách Nam Anh chỉ gọi tỷ nữ chuẩn bị bồn tắm cho hai người sau đó cho lui xuống nghỉ ngơi, tự mình phục vụ nường tử tắm rửa.

“Nàng còn ở đó làm gì sang đây tắm đi hai ngày nay cũng đã mệt rồi, ngâm một tý nước ấm để thả lỏng đi nào.” vừa nói vừa trút xuống y phục của mình.

“Chàng tắm trước đi ta một lát tắm cũng được...” nói một đoạn mặt cũng đỏ cả lên không dám nhìn thẳng.

“Còn xấu hổ khi nhìn thấy cơ thể của tướng công mình sao?” mặt hần cười gian xảo.

“Ai xấu hổ chứ chỉ là chưa muốn tắm thôi.” tâm tư bị người ta nhìn trúng, miệng lưỡi lại còn cứng như vậy.

Không nói thêm lời nào tướng công nào đó trực tiếp đi đến nâng thê tử của mình đi đến bồn tắm, tự tay trút y phục của nàng xuống, sau đó ôm thê tử cùng nhau vào bồn tắm.

“Ngẩng mặt lên nào, nàng cứ nhìn chăm chăm xuống dưới có phải là muốn nó hay không?”

Lúc này người nào đó còn chưa hiểu “nó” đây là chỉ cái gì, ngây ngô nhìn lên mặt hần, cho đến khi bàn tay cảm nhận được cái gì đó đang dần to lên trong bàn tay mình, nhất thời rút vội tay mình ra, nghe răng trợn mắt tức giận với kẻ đầu xỏ đang cười đến đỏ mặt kia.

“Thôi ta không đùa nàng nữa nhanh tắm rửa xong chúng ta còn phải nghỉ....ngơi” âm cuối được hần cố tình kéo cho dài ra.

Tiểu Vân của chúng ta đã xấu hổ cả người đỏ lên như tôm luộc đến nơi rồi, vội vàng bắt đầu kì kì cọ cọ, lại còn bị tên kia bắt phải kì cọ cho hần, rốt cuộc là ai đang giúp ai tắm rửa đây?

Tắm xong hần cẩn thận tỉ mỉ lau khô thân thể hai người, khi lau cho nàng hần còn cố tình lau thật chậm, như đang dùng tay điêu khắc lại thân hình quyến rũ của nàng vậy, cơ thể nàng vì động tác của hần mà ngọn lửa từng chút nhen nhóm lên.

Hần lấy tay nâng cằm nàng lên tỉ mỉ hôn, một nụ hôn nhẹ nhàng nhưng lực hấp dẫn rất lớn, rời khỏi môi, rồi đến cổ trắng nõn của nàng sau đó trượt xuống xương quai xanh đây gọi cảm, nàng không tự chủ được khẽ rên lên, hần nhấc bổng nàng lên cùng tiến về phía giường.

Nhẹ nhàng đặt nàng xuống như thể đặt một viên ngọc quý chỉ cần nặng tay thôi thì sẽ vỡ ra vậy, hần bắt đầu hành động, nàng từng chút từng chút bị hần hấp dẫn mất tâm trí, giờ phút này hai người như cùng một nhịp thở, nồng nàn quấn quýt nhau như một khối thống nhất.

Trong đêm chỉ còn nghe được tiếng thở gấp cùng tiếng ngâm nga nhẹ nhàng phát ra từ gian phòng kia, của hai người đang miệt mài chiến đấu không biết mệt.

Trời sáng thật ra hấn đã tỉnh trước nàng nhưng vẫn nằm nhìn chăm chú gương mặt ngủ say còn hiện lên nụ cười ngây thơ, làm tim hấn như đã chạy đi sang bên nàng mất rồi, có phải hấn nên cảm ơn ông trời vì đã ban cho hấn một thê tử đáng yêu như vậy không.

Khi thức dậy đập vào cô chính là gương mặt tươi cười của tướng công mình, làm cô cũng không nhịn được mà nở nụ cười, cô đã rất may mắn khi có được một mái ấm như thế.

“Chàng yêu thiếp không?”.

“Ta yêu nàng.”.

“Vì sao, thiếp có thân phận không rõ ràng chàng vẫn yêu sao.”.

“Ai nói nàng thân phận không rõ ràng, chẳng phải bây giờ nàng là thê tử của Quách Nam Anh này hay sao, nhà ta chính là nhà nàng hiểu không?”.

Giờ phút này đối với cô chỉ có thể hình dung bằng hai từ hạnh phúc cô cười mãn nguyện, nép vào lòng hấn, đứng từ nay nàng đã có người thân.

9. Chương 9: Kết

Sáng ngày hôm sau, hai người ăn sáng tại quán trọ rồi bắt đầu chuyến du ngoạn của mình, hôm nay họ sẽ đi thuyền xuôi theo dòng ngắm cảnh đẹp.

Đến bến, hấn đi trước thương lượng với chủ cho thuê thuyền, còn nàng đứng lại bên đường chờ hấn, trong lúc chờ có một vị công tử anh tuấn đi qua thấy nàng thì dừng lại.

“ Cô nương ta nhìn cô rất quen nha, ta đã từng gặp qua ở đâu rồi nhỉ, hay là cô nương cho ta biết tên họ để tiện xưng hô.” nói xong còn cười đầy tình ý nhìn nàng.

Thôi cho xin đi mà làm quen cũ rích như thế mà ai cũng làm nàng nghĩ trong lòng mà thôi, ngoài mặt cũng phải lịch sự đáp lại.

“Ta là chờ người...”nàng chưa nói hết câu bên hông đã có người vòng tay siết chặt, một cổ hơi thở quen thuộc ập tới nàng biết tướng công nàng có lẽ nhìn thấy đã ghen rồi đây.

“Chẳng hay công tử đây là muốn làm quen với thê tử ta sao?” càng nói mặt càng đen, chữ thê tử hấn nói mà rằng cứ nghiêng ken kết, thiếu chút nữa đã xé xác kẻ đối diện từ lâu, hừ hấn vừa mới rời mắt đã có hoa hoa công tử đến như thế này có phải thê tử hấn quá xinh đẹp hay không, thật đáng lo, sau này có cần bảo nàng không có hấn bên cạnh thì phải đeo mặt nạ che mặt hay không đây.(quá lắm quá lắm mà!!!).

“A...xin lỗi thì ra là thê tử của quý công tử đây là tại hạ nhận nhầm người không có ý xúc phạm đến vị cô nương.. À không thê tử của ngài.” hấn nói đến cả miệng cũng lắp bắp đến nơi, vội vàng cáo biệt rồi co ba chân bốn cẳng chạy mất.

“Nàng đúng là một yêu tinh nhỏ, bảo ta làm sao không để mắt đến nàng đây?” nói rồi hấn nheo mắt nhìn nàng.

“Vậy thì chàng phải luôn để mắt đến ta đi, không thì sẽ có người trộm mắt đó!” nàng cười đến vui vẻ.

“Tên nào dám trộm ta cho tên đó không còn mạng quay về.” vừa nói vừa siết chặt hông nàng như muốn dính nàng dính vào người hấn lúc nào cũng mang theo bên mình.

Hai người vừa nói vừa cười lên thuyền, hai bên bờ sông cảnh đẹp không tả siết, nào là vách núi hùng vĩ, thác nước ầm ầm trút xuống làm ướt vạt áo hai người, nàng nở nụ cười vô nhiễm như trẻ thơ.

Khi hai người về đến quán trọ cũng đã là sập tối, cùng nhau ăn nhẹ sau đó lại xuống phố đi dạo chợ đêm nơi đây, do là làng du lịch nên ban đêm tiểu thương vẫn bày hàng quán bán đồ và ăn uống, nhảy múa làm cả khu phố sáng rực và nhộn nhịp hơn cả ban ngày.

Nàng chạy loạn từ gian hàng này đến gian hàng khác, cười đến nổi miệng không khép lại được, chốc chốc lại nghe được giọng điệu làm nũng của nàng “ Tướng công thiếp muốn phần yên chi.... Tướng công thiếp muốn cái trống này.... Tướng công thiếp muốn kẹo hồ lô đó..... Tướng công...vv.” hần làm sao đủ công phu để cưỡng lại được thê tử đành phải mua hết những thứ nàng muốn, nàng không muốn ngọc ngà châu báu quý giá mà lại thích mua những thứ linh tinh xanh đỏ vốn chỉ trẻ con mới thích, thật may hần có dất theo tuý tùng nếu không hai tay này của hần không thể khinh hết những thứ kia, còn phải dùng một tay nắm chắc tay nàng nếu không nàng sẽ lạc mất.

Sau một hồi nàng cũng thoã mãn quay về quán trọ nàng hoảng hốt khi nhìn thấy một cái núi nhỏ toàn những thứ linh tinh mà nàng mua lúc nãy, đến giờ nàng mới nhận thức được rằng mình đã mua quá nhiều thứ nha, mặt nàng không giấu nổi vẻ thẹn thùng xấu hổ với tướng công nhà nàng.

“Không sao đâu nàng thích gì thì mua cái đó, ta không so đo, tiền của ta chính là của nàng.” như biết được nàng sẽ áy náy hần lên tiếng trước để nàng yên tâm.

“Nào lại đây đi cả ngày rồi, chúng ta đi tắm rồi nghỉ ngơi thôi, ngày mai ta lại đưa nàng đi dạo.”

Tiểu Vân ngoan ngoãn nghe lời tướng công nhanh chóng tắm rửa rồi nghỉ ngơi, nhưng thật ra chuyện nghỉ ngơi diễn ra lúc trời gần sáng hôm sau.

Sau mười ngày ngao du hai người cũng trở lại Quách gia, Quách Nam Anh theo đại ca học chuyện làm ăn, còn Tiểu Vân ở nhà cùng với đại tẩu phụ giúp trong coi việc trong nhà, thĩnh thoảng nàng sẽ thêu thùa may vá vài thứ cho tướng công mình, cuộc sống của họ cứ bình yên trôi qua như vậy cho đến khi.

Hai năm sau.

“A a a a....”.

Trong phòng truyền ra từng tiếng thét của thê tử, hần nóng ruột không yên đi tới lui trước cửa phòng, không nhờ đại ca hần kiểm lại sợ rằng hần đã chạy vào trong xem thê tử thể nào rồi, sớm biết sinh con sẽ làm thê tử hần khổ sở như thế thà hần không cần con còn hơn nha.

Không lâu sau bà mụ bước ra trên tay là một đứa bé trai kháu khỉnh mập ú, cánh tay non mềm, hai mắt tròn xoe nhìn thật đáng yêu, người cha nào đó lúc nãy vừa nói không cần con lúc này đã vồ tới ôm chặt đứa trẻ không cho ngấm tí nào.

Trong phòng lại truyền ra tiếng thét chói tai, lông mày hần nhíu chặt, bà mụ lật đật chạy vào, hần định vào theo nhưng bị ngăn lại.

Bà mụ nói “ Là một bé trai nữa mà khoan là một một bé trai và một bé gái, thật hiếm có nha ta từng tuổi này là gặp lần đầu, mẫu thân của đứa trẻ vẫn ổn, chỉ là vì sinh ba nên có chút lao lực cần tịnh dưỡng nhiều hơn người thường một chút.”.

“ Xin chúc mừng lão gia, lão phu nhân, thiếu gia và thiếu phu nhân.” nô tỳ trong phủ cùng các bà mụ cùng nhau chúc mừng cho Quách gia.

Hần không nghe nhầm đấy chứ thê tử hần sinh ba thảo nào bụng nàng khi mang thai lại to hơn người thường mấy lần, vậy có phải sinh ba lần thì hần sẽ được chín đứa con hay không, hần mừng như nhật được vàng.(Anh à anh cũng tưởng bỏ quá đi sinh ba dễ lắm ý mà chỉ cần ba lần là chín đứa sao anh không nói vợ anh sinh cả đội bóng đi.).

Một tháng sau Quách phủ giăng đèn, pháo nổ vang trời mừng ngày ba đứa cháu yêu quý tròn một tháng tuổi, Tiểu Vân do mới sinh ba nên đi đứng không tiến chỉ ngồi nhìn mọi người chia vui, Tướng công nàng ôm bé gái, còn lão gia và lão phu nhân thì mỗi người ôm một bé trai đi khoe khắp tiệc.

“Thím Trương thím còn dám nói con trai ta có bệnh nữa hết, thấy chưa con dâu ta không những sinh một mà sinh tận ba đứa, khó ai bì kịp...haha” Quách lão phu nhân vô vàng đắc ý còn Thím Trương thì ngậm miệng mặt đen như đít nồi không nói nên lời.

“Hôm nay là ngày vui của gia đình ta mời mọi người ăn uống thoải mái, xin mời xin mời.”

Quách Nam Anh đã đi đến bên thê tử lúc nào không hay nhẹ nhàng trao con cho nàng bỗng còn hấn thì hai tay vòng qua ôm lấy nàng một cách thân mật, như một bức tranh hài hoà hạnh phúc.

_____ Hoàn _____

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/su-that-u>